Prolog

întunericul o învelea pe Amelie Coulton ca un linţoliu. Sin- gure bătăile inimii îi aminteau că era încă în viaţă.

N-ar fi trebuit să vină aici – îşi dădea acum seama de asta, cu o convingere care îi umplea sufletul cu groază. Ar fi trebuit să rămână acasă, singură în micul bordei ce se înălţa cu numai câteva zeci de centimetri deasupra apelor întunecate ale mlaştinii. Cel puţin acolo ar fi fost în siguranţă.

Ar fi fost în siguranţă, atât ea cât şi copilul care acum i se agita neliniştit în pântece, lovind-o atât de tare cu picioruşele lui încât adeseori ea se chircea de durere.

Amelie, însă, nu rămăsese acasă. Ghemuită acum în întuneric, simţea pericolul înconjurând-o şi ştia că şi bebeluşul din ea simte acelaşi lucru.

Era urmărită de ochi, dar nu de genul cu care era obişnuită, adică de ochii animalelor care cutreierau mlaştina noaptea, căutându-şi hrana printre ierburi şi rădăcini, strecurându-se în întuneric, păzindu-se de alte creaturi mai înfometate decât ele.

Amelie cunoştea prea bine acei ochi. De mică animalele mlaştinii fuseseră prietenii ei. Când se făcuse mai mare, îi plăcea enorm să stea în întunericul din casa maică-sii şi să privească, din cadrul ferestrei fără geam,

către locurile în care ochii lor sclipeau în lumina lunii.

îşi dorise adesea să fugă noaptea alături de ratoni şi de oposumi şi să hoinărească pe acel teritoriu al ţinuturilor umede.

N-o făcuse, însă, niciodată, căci ştia că nu numai animalele vânau noaptea prin mlaştină.

Din umbră pândeau copiii Omului Negru.

Amelie nu ştiuse niciodată cu siguranţă cine erau aceştia, dar era convinsă că ei se aflau acolo, căci maică-sa îi povestise despre ei şi o avertizase să stea deoparte.

- Moartea – asta sunt ei, o ameninţase ea. Şi dac' te duci prea 'proape o să te ia şi pe tine şi o s' te d'a Omului Negru.

Aşa că Amelie stătuse întotdeauna acasă noaptea şi nu se aventurase niciodată pe afară, unde spaime de neimaginat o aşteptau în beznă.

Până în seara asta, când soţul ei plecase tăcut de acasă, îl întrebase pe George unde se duce, dar el nu-i răspunsese, ci se uitase la ea cu ochii lui albaştri şi indiferenţi – ochi care, uneori, o înspăimântau şi-i produceau un fior rece pe şira spinării.

Aşteptase până ce el se făcuse nevăzut, apoi luase lanterna şi coborâse scara până în barcă.

Amelie ştiuse pe unde s-o ia, căci vasul lui lăsase în urmă un curent de bule de aer în apele liniştite ale mlaştinii, iar auzul ei sesizase clar scârţâitul vâslelor lui, în ciuda orăcăielilor broaş- telor şi a bâzâitului insectelor.

Habar n-avea unde ajunsese când zărise un foc în zare. Instinctul de conservare îi comandase să întoarcă barca spre mal şi să înainteze în tăcere la adăpostul umbrei copacilor care atârnau deasupra limanului apei.

Veniseră şi alte bărci, iar acum ea vedea oamenii din ele, cu toate că aceştia nu o vedeau pe ea.

Erau copiii Omului Negru, strecurându-se tăcuţi în noapte.

N-o zăriseră, căci treceau pe lângă ea privind doar înainte, cu ochii aţintiţi asupra focului care o trimisese

pe ea la adăpostul copacilor.

După ce ei trecuseră şi după ce ea le văzuse bărcile oprindu- se la malul insulei pe care ardea focul, se strecurase din nou înainte şi acum îi putea observa clar.

Stăteau în semicerc în jurul flăcărilor, siluete negre pe fundalul unei străluciri portocalii, nemişcaţi, ca şi cum flăcările îi ţintuiau locului.

încercase să se convingă singură că greşea, că soţul ei nu făcea parte din acest grup tăcut, dar i se puse un nod în gât când recunoscu un smoc de păr care atârna aproape până la nivelul umerilor uneia dintre siluete.

Păr pe care promisese că-l va tăia mâine.

Nu!

NU era adevărat. Ar fi ştiut dacă George Coulton ar fi fost unul dintre copiii Omului Negru.

Dar cum?

Cum să-l distingă dintre ceilalţi copii ai mlaştinii?

Silueta la care se holba ea, transfigurată, se răsuci uşor. Pâlpâirea portocalie îi lumină chipul.

Privirea lui păru că scrutează întunericul, căutând-o, ca şi cum el ar fi ştiut că ea se află acolo, ascunsă dincolo de lumina tremurătoare.

Amelie tresări şi se ghemui în barcă, ţinându-şi respiraţia şi temându-se ca propriul trup să n-o trădeze.

Ca şi cum i-ar fi simţit frica, bebeluşul i se agită în pântece. Amelie îşi apăsă abdomenul cu palmele, mângâind copilul până ce acesta se linişti.

Privirea ei rămase aţintită asupra cercului de umbre din jurul focului până ce o altă siluetă se ivi din bezna copacilor, aproape invizibilă la început, şi se îndreptă către luminiş.

Un chibrit scăpără şi silueta duse băţul aprins la

căpătâiul unei lumânări, apoi la căpătâiul alteia şi alteia. Flăcările lumânărilor porniră să ardă strălucitor. în cele din urmă silueta se întoarse şi un nou val de groază o cuprinse pe Amelie.

Omul Negru se postă sumbru în faţa altarului improvizat, îmbrăcat din cap şi până în picioare în negru, cu chipul ascuns de un voal.

într-un târziu vorbi, cu o voce gravă şi sonoră ce se auzea perfect pe întinsul apelor nemişcate.

- Daţi-mi ce-i al meu!

Un bărbat şi o femeie păşiră înainte. Amelie icni când lumina de la lumânări le dezvălui trăsăturile feţelor. îşi duse instantaneu mâna la gură ca să împiedice vreun sunet involuntar să-i trădeze prezenţa. îi ştia pe acei doi oameni încă de când era mică.

Erau Quint şi Tammy-Jo Miliard care se căsătoriseră cu numai câteva luni în urmă. în noaptea dinaintea zilei în care Quint venise s-o ia pe Tammy-Jo, Amelie stătuse cu ea, aşa precum şi Tammy-Jo stătuse cu Amelie în noaptea dinaintea venirii lui George.

Ieri Tammy-Jo născuse. Amelie fusese alături de ea şi de această dată, însoţind-o în barcă spre coliba ei, aflată la o milă de cea pe care o împărţea ea şi George, ţinând-o pe Tammy-Jo de mână şi ştergându-i fruntea cu o cârpă umedă în timp ce Tammy-Jo ţipa de durere.

Acea durere o înfricoşase pe Amelie, însă nici pe jumătate precum o înfricoşa acum priveliştea din faţa ochilor ei. Tammy-Jo stătea alături de Quint în faţa Omului Negru. Bebeluşul se odihnea în braţele ei şi căuta cu gura sfârcul sânului gol al maică-sii.

Omul Negru îşi întinse braţele.

- Daţi-mi ce-i al meu! bubui vocea lui, cuvintele lovind-o pe Amelie ca nişte izbituri de ciocan.

Tăcută, Tammy-Jo îşi depuse nou-născutul în mâinile

Omului Negru, care se răsuci pe călcâie şi aşeză copilul pe altar ca o ofrandă, desfăcând pătura în care era învelit, până ce trupul palid rămase expus privirilor în lumina dată de lumânări.

De sub faldurile anteriului său, Omul Negru scoase un obiect. Amelie îşi dădu seama că era un cuţit abia când lama lui sclipi în lumină.

- Al cui e copilul acesta? întrebă Omul Negru, ţinând în mână cuţitul deasupra trupului gol al bebeluşului.

-Al tău, răspunse Tammy-Jo, cu voce plată, cu ochii aţintiţi asupra Omului Negru.

Deşi chipul acestuia era nevăzut, fata din barcă tresaltă închipuindu-şi rânjetul său rece, de satisfacţie.

Vru să întoarcă, dar îşi dădu seama că nu poate. Fascinată de silueta Omului Negru, urmări neclintită cum el ridică instrumentul cu ambele mâini cât putu de sus, exact deasupra bebeluşului de pe altar. în acea clipă flăcările tremurară, producând mii de scântei în lama cuţitului.

Obiectul începu să coboare.

Se opri o fracţiune de secundă, exact deasupra pieptului copilului.

Bebeluşul scoase un mic ţipăt când vârful cuţitului îi pătrunse în piept, apoi rămase inert.

Metalul se afundă mai mult în trupul fragedei făpturi.

« Involuntar, un strigăt ieşi de pe buzele Ameliei, un ţipăt uşor de groază pe care ea şi-l reţinu aproape instantaneu.

Omul Negru tresări şi privi în sus, scrutând cu privirea dincolo de foc şi de apă. Amelie îşi închipui ochii iui nevăzuţi căutând-o, şi fixându-şi chipul ei în minte.

Copilul meu, îşi zise ea. *Vrea şi copilul meu.*

Introduse, tăcută, vâsla în apă şi începu să împingă

barca înapoi. Simţea încă privirea Omului Negru urmărind-o, căutând-o şi încercând s-o înşface.

Nu.

Nu pe ea.

Pe copilul din pântecele ei.

întorcând barca, îl auzi din nou pe Omul Negru:

- George Coulton, rosti vocea gravă. Când îmi vei aduce ce-i al meu?

Urmă un moment de tăcere, apoi Amelie auzi răspunsul soţului ei, clar şi lipsit de expresie:

- în noaptea în care se va naşte. Atunci ţi-l voi aduce.

Kelly Anderson simţea prezenţa lui în apropiere. îl simţea căutând-o, bâjbâind după ea.

Era acolo, preferând să rămână ascuns, dintotdeauna. Kelly îl zărise fugar încă din vremea când era doar un bebeluş, cu mult înainte de a putea merge sau vorbi.

în visele ei, chipul lui se ivea din bezna somnului, privind-o chiorâş, cu trăsăturile oribil deformate într-un rânjet, cu degetele ca nişte gheare ascuţite ale unei păsări carnivore – întinse către ea. Atunci se trezea ţipând şi maică-sa se grăbea să vină lângă ea, s-o ridice din leagăn, s-o liniştească şi să-i şoptească că se afla în siguranţă.

Acele cuvinte au fost primele pe care le-a învăţat.

Eşti in siguranfă.

Siguranţă.

Chiar şi acum, la şaisprezece ani, îşi amintea de rostirea acelui cuvânt.

Siguranţă.

Numai că nu fusese în siguranţă. Nici atunci, când maică-sa îi şoptea că totul era în regulă, că avusese doar un coşmar îngrozitor, şi nici acum, când, chiar treză fiind, îl simţea stre- curându-se tot mai aproape de ea, căutând-o, căutând...

Ce anume?

Oare ce voia el de la ea?

Nu ştia nimic despre monstruoasa figură care îi popula coşmarurile; habar n-avea cine era sau de unde venea.

Tot ce cunoştea era că el se găsea acolo, niciodată departe de ea. Aştepta. Şi voia ceva.

în seara asta, în timp ce Kelly se plimba agitată în jurul casei pe care o împărţea cu părinţii ei, ştia că el se afla mai aproape ca oricând.

Era o noapte apăsătoare, neobişnuit de fierbinte pentru un început de iunie, genul de noapte groasă, înăbuşitoare, care ameninţa s-o sufoce. Cu o oră înainte deschisese fereastra, în speranţa deşartă că vreo adiere cât de mică i-ar putea răcori pielea sau i-ar putea atenua nebunia de care fusese cuprinsă şi care ameninţa s-o distrugă în acea noapte.

* Ştia prea bine că ăsta era motivul.

Nu exista nici un bărbat; n-o căutau nici un fel de mâini.

Totul se petrecea în mintea ei.

Aşa i se spusese, mai întâi de către maică-sa, apoi de către doctorii la care o dusese maică-sa.

Omul care o urmărea, care îi făcea mereu viaţa zob, exista numai în închipuirea ei. Ea îl crease cu mult timp în urmă şi ar fi trebuit să-l uite tot atunci.

Discuta cu doctorul cam o oră pe săptămână şi încercase să facă ce-i spunea el. încercase să-şi imagineze de ce inventase acel bărbat. Multă vreme doctorul insistase că motivul era acela că ea fusese adoptată, de unde şi nevoia de a-şi imagina un tată care să-l înlocuiască pe adevăratul tată pe care nu-l cunoscuse niciodată. Kelly nu-l crezuse – în definitiv, dacă şi-ar fi creat un tată, în nici un caz n-ar fi avut chipul acela monstruos din visele ei. Şi de ce să nu-şi fi imaginat şi o mamă? în plus, îl zărise pe acel bărbat cu mult înainte de a afla că fusese adoptată, cu mult înainte de a începe să înţeleagă cât de diferită era ea faţă de

restul lumii.

în cele din urmă, când bărbatul din coşmaruri refuzase să dispară, Kelly încetase să mai discute despre el, încetase să găsească cauze pentru prezenţa lui. îi spusese simplu psihiatrului că el se făcuse nevăzut şi aşa i se permisese să nu se mai ducă la doctor.

Timp de aproape cinci ani nu mai menţionase nimic despre el, dar imaginea care o tortura noaptea nu se atenuase.

Oricum, încetase să strige noaptea când el se ivea din beznă şi nu îi mai povestea maică-sii când îl zărea, undeva la periferia razei ei vizuale.

Aproape că nu mai vorbea despre nimic, îngrozită că s-ar putea da de gol şi, astfel, părinţii, profesorii sau copiii pe care îi cunoştea ar fi putut descoperi că era nebună.

Căci asta era.

Nebună.

Era cumplitul ei secret, pe care numai ea îl cunoştea.

în noaptea asta, însă, coşmarul avea să ia sfârşit.

Se opri din hoinăreala fără rost prin casă şi se duse în micul ei dormitor. Noaptea fierbinte şi umedă părea şi mai sufocantă în spaţiul restrâns al încăperii. Kelly trecu în revistă cele câteva obiecte care se aflau lângă pereţi.

îşi zise că era un loc care arăta obosit, plin cu mobilă uzată, care nu-i fusese niciodată de vreun folos, nici chiar nouă.

Exact ca ea: obosită, uzată, de nefolosit.

Cu câteva luni înainte, Kelly acoperise pereţii cu postere – imagini ciudate, întunecate, cu diferite formaţii ale căror discuri le colecţiona, dar pe care rareori le asculta.

Un alt secret al ei: nu o interesau acele formaţii, de

fapt nu-i plăcea muzica lor şi nici măcar posterele nu o atrăgeau prea mult. Acestea, însă, dădeau o pată de culoare camerei, aşa cum hainele pe care le purta – în majoritate negre, pline de decora- ţiuni metalice şi bumbi mari şi urâţi – erau destinate să acopere hăul pe care îl simţea în sufletul ei.

Doar că Kelly nu era goală pe dinăuntru.

Aproape că simţea bebeluşul pe care îl ştia că se dezvoltă în pântec.

De unde venise?

Oare bărbatul fusese cel care îl pusese acolo?

Oare o posedase într-o noapte, urcându-se pe ea când dormea?

N-ar fi aflat? Nu s-ar fi trezit, simţindu-l înăuntrul ei?

Nu, n-ar fi aflat.

Şi-ar fi blocat mintea, refuzând să recunoască ce se petrecea, căci ar fi ţipat dacă şi-ar fi permis să trăiască experienţa.

Ar fi ţipat, şi-ar fi trezit părinţii şi atunci ei ar fi constatat cât de nebună era.

Nu, a trebuit să tacă, să se retragă în somn în timp ce bărbatul o poseda. Ştia, însă, că el fusese acolo şi cunoştea ce făcuse.

Constatase totul cu o lună în urmă, când începuse să se simtă rău în fiecare dimineaţă, luptându-se să nu vomite, îngrozită la gândul de a le dezvălui părinţilor ce păţise.

Cu'o săptămână înainte, când nu-i venise ciclul, Kelly începuse să se gândească la ce-i rămânea de făcut.

Habar n-avea de unde răsărise ideea. Acum, însă, sosise ceasul. Era singură în casă, hotărâtă, şi avea în minte gândul ciudat că ştiuse *dintotdeauna* că aşa se va sfârşi – că într-o noapte, când nu se va mai putea suporta

pe sine, va pune capăt definitiv.

Plecă din camera ei, nederanjându-se să stingă lumina, şi intră în baia micuţă care separa camera ei de cea a părinţilor. Rămase în penumbră câteva minute, uitându-se fix la imaginea din oglindă. Numai jumătate din faţă îi era luminată, cu lumina slabă ce venea dinspre hol. îşi vedea un ochi – ochii despre care maică-sa insista că sunt verzi, dar pe care ea îi credea căprui-deschis.

Ochiul se holba la ea din oglindă. începu să aibă senzaţia aparte că nu-şi vedea, de fapt, imaginea reflectată. în oglindă era altcineva, o fată pe care abia dacă o ştia.

O străină.

O străină ale cărei trăsături păreau mai îmbătrânite decât cele ale unei fiinţe de şaisprezece ani, a cărei piele părea îngălbenită de vârstă, în ciuda tinereţii.

Zări un chip lipsit de viaţă, golit de bucuria şi pofta tinereţii. Faţa unui orfan, ceea ce, de fapt, şi era, în ciuda celor spuse de părinţii care o adoptaseră.

în acea clipă, peste umărul ei umbrit apăru o altă imagine.